

bedsmænd der imellem, egentlig er noget Argument for at flytte disse Tjenestemænd bort fra den Afdeling, hvori Toldvæsenet staar, over til Centraladministrationen, idet denne Afdeling jo rummer adskillige andre, som har den samme juridiske Uddannelse, som disse Tjenestemænd er i Besiddelse af. Men økonomisk Karakter har Spørgsmaalet ikke. Derimod er jeg ikke sikker paa, om ikke det kan faa økonomisk Betydning, hvad den højtærede Finansminister samtidig har gjort, nemlig slettet den Normering, som Lønningskommissionen har foreslaaet for Assisterne i Toldvæsenets 8de Lønningsklasse, og som findes i Forslagets § 530. Jeg ser ikke, hvorfor Toldvæsenet skal undvære denne Normering, naar de tilsvarende Lønningsklasser saavel for Postvæsenets, Telegrafvæsenets og Statsbanernes Vedkommende har en saadan Bestemmelse. Jeg tror ogsaa, at denne Bestemmelse maa ind igen for Toldvæsenets Vedkommende.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Statspolitiets Lønninger, som den højtærede Finansminister var inde paa, vil jeg gerne indrømme den højtærede Finansminister, at der foreligger en Fejl; men det, jeg har hævdet, er, at der ikke fra Lønningskommissionens Side foreligger nogen Fejltagelse, og jeg kan godt tilføje: heller ikke nogen Fejl. Jeg tror, den højtærede Minister er enig med mig i, at en Fejl foreligger der, men den ligger ikke indenfor Lønningskommissionens Ansvar. Skulde jeg projicere den noget Sted hen, skulde det være til Politikommissionen, som paa et Tidspunkt, da Lønningskommissionen sad og arbejdede med Lønningsforslag, foretog en Lønningsansættelse ud fra helt andre Principper end Lønningskommissionens og, ogsaa det giver jeg den højtærede Minister Ret i, kom til helt andre Pensionsregler, end Lønningskommissionen kom til. Dette har forbavset mig overordentlig meget, og jeg synes, det viser Betydningen af, at Lønningslovgivningen centraliseres. Det har jeg arbejdet for i den Tid, jeg har været Rigsdagsmand, og andre har arbejdet for det samme, og vi er naaet et godt Skridt frem i den efter min Mening rigtige Retning paa dette Omraade baade i Folketinget og paa Rigsdagen i det hele taget, ogsaa her gennem Lønningskommissionens Betænkning, hvad hele vor fremtidige Lønningslovgivning angaar, haaber jeg. Men dette Eksempel med Politiets Lønninger er efter min Mening et ganske eklatant Eksempel paa og Bevis for, at en Centralisation af Lønningslov-

givningen maa finde Sted, hvis ikke Statskassen bagefter skal faa præsenteret Efterregninger, som der i Grunden ingen Mening er i. Maa jeg dog føje til angaaende den Lønningslov, som er vedtaget her i Tinget saavel som af Landstinget og underskrevet af Kongen, af 30. Juni 1919, at den er ikke traadt i Kraft, idet den skulde træde i Kraft for nogen og vil, saa vidt jeg kan skønne, heller aldrig komme til at træde i Kraft samtidig med Retsplejelovens Ikrafttræden, og jeg haaber, at det foreliggende Lovforslag vil blive Lov og komme til at træde i Kraft lige saa tidligt. I dette Lønningslovforslag, som vi behandler i Dag, findes nemlig en Paragraf, hvorved Lønningsloven af 30. Juni 1919 er ophævet. Det er det ene, jeg vil gøre opmærksom paa med Hensyn til disse Politilønninger. Det næste er, at selve de Lønsatser, der staar i denne Politilønningslov, er ikke foruroligende i Sammenligning med det Forslag, vi her staar overfor for Politiets Vedkommende; de bliver det kun i det Øjeblik, disse Satser kombineres med Lov Nr. 497 af 21. September 1918 om Dyrtidstillæg og den efterfølgende Lov afsamme Dato Nr. 498 om det 25 pCts Løntillæg. Det er kun i det Øjeblik, denne Kombination finder Sted, at de Tal fremkommer, hvorpaa de Krav hviler, som er fremsatte med saa stor Styrke fra Statspolitiets Side.

I øvrigt vil jeg sige, at under den forholdsvis lange Debat, som har fundet Sted om dette Lovforslag, er der faldet ikke saa faa anerkendende Bemærkninger om Lønningskommissionens Arbejde. Det vil sikkert glæde alle Lønningskommissionens Medlemmer, og det giver os det Haab, at en Del af det Arbejde, vi har tilendebragt, vil have nogen Betydning ogsaa i Fremtiden for Lønningslovgivningen herhjemme. Med Hensyn til Kommissionens Arbejde vil jeg sige til det ærede Medlem fra Gentofte (Abrahamsen), at jeg tror ikke, han har helt Ret i, at den stærke Fart, hvormed der til sidst arbejdedes i Kommissionen, har skadet Tjenestemændenes Interesser. Jeg tror ikke, Resultatet var blevet væsentlig bedre, dersom vi havde taget os noget rigeligere Tid, og jeg er ikke en Gang sikker paa, om det ikke var blevet utilfredsstillende paa en lang Række Punkter, dersom vi havde taget os længere Tid fra den Dato, da vi var enige om Grundlaget for hele vor Lønningsberegning, og til den Dag, da vi afgav vor Betænkning. Det er jo fremhævet af flere ærede Talere, at det, som vi er enedes